

ESPERIT, CAP ON GUIES LES NOSTRES ESGLÉSIES?

Comunicació Pastoral dels Bisbes catalans als 25 anys del CPT

5. El camí conjunt de les Esglésies amb seu a Catalunya

5.3. La unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya

La concreció del camí conjunt de comunió entre les deu Esglésies diocesanes amb seu a Catalunya passa per la consolidació de la unitat pastoral entre elles, entesa i viscuda amb esperit de comunió interdiocesana i de coordinació pastoral. El Concili Tarraconense del 1995 demana d'«enfortir» aquesta unitat pastoral, remetent al fet que les deu diòcesis amb seu a Catalunya «estan establertes en un territori i en un context social determinat» (resolució 138). Parlem d'unitat pastoral des de la comunió profunda amb l'Església de Roma i amb el seu bisbe, el Papa, «que presideix en la caritat tota l'Església, estesa d'orient fins a occident» – reprenent i unint les paraules de sant Ignasi d'Antioquia i de sant Fructuós de Tarragona. L'obertura a l'Església universal i al món sencer és una de les «notes» o senyals distintius de tota agrupació d'Esglésies locals com ara la que formem les deu diòcesis amb seu a Catalunya.

Justament, el papa Francesc ens ha recordat recentment que «la fraternitat universal i l'amistat social dins de cada societat són dos pols inseparables i coessencials» (*Fratelli tutti* 142). Des d'aquí insisteix en «l'amor a la terra, al poble, als trets culturals propis. No puc trobar-me amb l'altre si no tinc un substrat on estigui ancorat i arrelat, perquè des d'allí puc acollir el do de l'altre i oferir-li quelcom veritable [...]. El bé de l'univers requereix que cadascú protegeixi i estimi la seva terra» (n. 143). Però també, «no és possible ser local d'una manera sana sense una sincera i amable obertura a l'universal, sense deixar-se interpel·lar pel que passa arreu, sense deixar-se enriquir per altres cultures o sense solidaritzar-se amb els drames dels altres pobles» (n. 146).

Les modificacions de la geografia humana en el territori, tant en les perifèries com en els extraradis, demanen fer un pas endavant i reprendre la idea de la disseminació del missatge cristià i de la presència d'Església. Es tracta de donar visibilitat, humana i física, cultural i social, al missatge evangèlic mitjançant iniciatives diverses que agrupin les persones en realitats comunitàries on es llegeixi la Paraula i es pregui, i on creixi la fraternitat cristiana. La missió exigeix creativitat i innovació, particularment en les situacions més complexes, on l'anunci de l'Evangeli equival a humanitzar uns àmbits on es constata una manca de vincles entre les persones i on la solitud és insistent i, per tant, on el missatge de Jesús apareix més que mai com la llum del món.■

(continuarà)

Diumenge, 30 de gener de 2022. Núm. 636

DIUMENGE IV DE DURANT L'ANY (C)

“ET VAIG FER PROFETA DESTINAT A LES NACIONS”

Aquestes paraules adreçades a Jeremies ens poden ajudar en la reflexió d'avui.

En la narració de la primera lectura apareix la crida –la vocació– que Déu fa a Jeremies. El crida a ser profeta destinat a tots els pobles. Li encomana una missió universal, perquè tota la humanitat és cridada per Déu a la salvació. Serà més tard, que el poble jueu es tancarà sobre si mateix, i sentint-se el poble escollit, s'oblidarà de la universalitat de la crida. Caldrà un nou profeta, que a l'estil d'Elies i Eliseu s'adrexi als qui no són jueus i estengui la salvació de Déu a tots els pobles. Aquest és Jesús, el profeta que “*no és ben rebut al seu país natal*”, com escoltàvem a l'evangeli.

Els convilatans de Jesús, a la sinagoga de Natzaret es mostren intransigents i poc comprensius. Demanen a Jesús més del que els pot donar. Volen miracles. Volen que faci a Natzaret els que ha fet a Cafarnaüm. Aquest fet serà decisiu, providencial. També, més endavant, serà un fet decisiu el que l'apòstol Pau comprengui que la seva missió és adreçar-se als qui no són jueus.

De fet, la crida a la salvació és universal. Tots els homes i dones de tots els temps i de tot arreu són cridats a la salvació. Per això no valen els exclusivismes.

Fa ben poc que hem celebrat la setmana de pregàries per la Unitat dels Cristians. Justament la història de les divisions entre els cristians ens ensenya que aquestes divisions, en la major part de les vegades, s'han donat per certs exclusivismes i intransigències, semblants a les que ens mostren les lectures d'avui.

Que lluny som encara del que ens ensenya sant Pau a la segona lectura, en el seu himne a la caritat: “*l'amor és el més gran*”.

Ens fa falta créixer en l'amor, en la caritat, en la comprensió, en l'estimació, en el perdó: El qui estima desconeix les barreres, té un cor ampla que abraça a tothom.

I Déu, que per definició és el qui estima (Déu és amor, Pare ple de misericòrdia), no pot deixar d'estimar a tothom, i per això vol i fa tots els possibles perquè tots els homes se salvin.

Tots som cridats a la salvació: Doncs, no ho impedim, no hi posem traves. Ben al contrari, contribuïm-hi. Siguem apòstols, missatgers, testimonis d'aquesta Bona Nova: "Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat"

Malgrat tot, l'amor és el més fort. I la força de l'amor i de la misericòrdia de Déu farà que fins i tot els profetes siguin ben rebuts al seu país i a tots els pobles de la terra. ■

* * * * *

Convocatòria del Sínode

2. Una pregunta fonamental ens impulsa i ens guia: com es realitza avui, a diversos nivells (des del local a l'universal) aquest «caminar junts» que permet a l'Església anunciar l'Evangelí, d'acord amb la missió que li fou confiada; i quins passos ens convida a fer l'Esperit per a créixer com a Església sinodal?

Enfrontar junts aquesta qüestió exigeix disposar-se a escoltar l'Esperit Sant, que, com el vent, «bufa on vol: en sents la seva remor, però no saps ni d'on ve ni on va» (Jn 3,8), restant oberts a les sorpreses que certament prepararà per a nosaltres al llarg del camí. D'aquesta manera, es posa en acció un dinamisme que permet començar a recollir alguns fruits d'una conversió sinodal, que maduraran progressivament. Es tracta d'objectius de gran rellevància per a la qualitat de vida eclesial i per al desenvolupament de la missió evangelitzadora, en la qual tots participem en virtut del Baptisme i de la Confirmació. N'indiquem aquí els principals objectius, que manifesten la sinodalitat com a forma, com a estil i com a estructura de l'Església:

- fer memòria sobre com l'Esperit ha guiat el camí de l'Església en la història i ens crida avui a ser tots junts testimonis de l'amor de Déu;
- viure un procés eclesial participat i inclusiu, que ofereixi a cadascú –en particular als qui per diverses raons es trobin en situacions marginals– l'oportunitat d'expressar-se i de ser escoltats per a contribuir en la construcció del Poble de Déu;

... (seguirà)

HORARI DE MISSES

BASÍLICA SANT FELIU

Vigílies: 18'30. Festius: 12'00 i 18'30. Feiners: 18'30

MONESTIR SANT DANIEL

Festius: 9'30. Feiners: 8'30 (Celebració de la Paraula)

* * * * *

MISSES ENCOMANADES

- Dissabte, 29:** 18,30: Enriqueta Ferrer
Diumenge, 30: 12,00: Pel poble
18,30: Llorenç Roqueta Davesa
Dilluns, 31: 18,30: Família Figueras Xifra
Dimarts, 1: 18,30: Joan Valls Vall
Dimecres, 2: 18,30: Maria Massip Seró
Dijous, 3: 18,30: Francesc Bartomeu Sanllehi
Divendres, 4: 18,30: A Sant Narcís
Dissabte, 5: 18,30: Intenció particular
Diumenge, 6: 12,00: Àngel López Garcia (aniversari)
18,30: Pel poble

* * * * *

CONFESSIONS

Cada dia: 18'00 - 18'25. Diumenges: 11'45 - 11'55 i 18'00 - 18'25.

DESPATX PARROQUIAL

Dijous de 12'00 - 13'00 i de 17'00 - 18'00 i a hores convingudes.

FESTA DE LA CANDELERA

Dimecres vinent, dia 2 de febrer és la Festa de la Presentació del Senyor. A les 18'30 Benedicció de les Candeles, processó i Missa.

PRIMER DIVENDRES

Divendres, 4 de febrer, a les 18'30 Missa i tot seguit exposició eucarística i pregària personal. Acabarem amb la Benedicció amb el Santíssim Sagrament.

HA MORT EN LA PAU DEL SENYOR

Àngela Pumarola Carbó